

часовниците си и ги прислушватъ, дали не сж спрѣли. По улицитѣ и презъ стоборитѣ шумятъ децата, отъ дворъ въ дворъ, отъ улица въ улица разнасятъ тѣ радостната вестъ, събиратъ се съ викове въ рояци и първи потеглятъ надолу. Сякашъ, събрана отъ безброй капчуци, шумна струя отъ хора залива главната улица. А на пристанището вече стоятъ други мжже, и жени, и деца, забодени като черковни свѣщи по кея и между релситѣ на пристанищната линия, подъ желѣзнитѣ кранове и предъ широкострѣхитѣ складове.

Когато параходътъ се задава на входа на пристанището, хората се раздвижватъ и размѣнятъ погледи. Повечето се познаватъ безъ да сж познайници, всѣки день се търкатъ единъ о другъ изъ тѣснитѣ плочници на улицитѣ, цѣль животъ си правятъ пжтъ по жглитѣ на кръстовищата, по вратитѣ на кафенетата и предъ дървенитѣ тезяхи на бакалницитѣ. Отъ погледитѣ имъ лъха близость, тѣ сж свързани съ неразривна връзка — съ желанието да се качатъ на тоя параходъ, да се откъснатъ отъ всѣкидневието на своя пристанищенъ градъ и да се зарѣятъ нанѣкжде, пѣкъ все едно накжде.

Голѣмиятъ холандски параходъ съ златнитѣ букви Vandoeng оглежда пристанището и спира. Дребенъ матросъ съ разкрита риза и черни гърди размахва надъ главата си топката на хвъргалото, отпуска надълго връвта и я хвърля къмъ брѣга. Топката описва правилна джга. Хората по брѣга следятъ съ жадни очи нейния пжтъ, тя пада на камянитѣ и всички се заглеждатъ въ нея.

Матросътъ вика:

— Hallo! Hallo!